

De Mensenzoon – zijn graflegging

Schriftlezingen: Marcus 15:24-27, 40-47 en Mattheüs 27:62-66

Op de plek die Schedelplaats heet hebben de dienstdoende Romeinse soldaten vakkundig hun werk gedaan. Met touwen en grote draadnagels hebben ze de Mensenzoon aan zijn kruis vastgemaakt. 'Die komt er van zijn leven niet meer af!' Net als die twee ter dood veroordeelde vrijheidsstrijders. Wat kan het hen ook schelen?

Door te loten verdelen ze de kleren van de veroordeelden. Het is hun verdiende loon. Eén is er zo gelukkig om het naadloos geweven kleed van Jezus te winnen. Wat zou hij er mee gedaan hebben?

Niet iedereen had ingestemd met het besluit van de Joodse raad om rabbi Jezus uit de weg te ruimen. Een zekere Josef afkomstig uit de Joodse stad Arimatea is één van hen. Hij is een goed en rechtvaardig mens, die vol verwachting uitziend naar de komst van het koninkrijk van God. Josef is overtuigd van de onschuld van de Mensenzoon. Hij geeft blijk van moed en liefde voor Jezus en durft het aan om bij prefect Pilatus te onderhandelen over het vrijgeven van het lichaam van rabbi Jezus. Er is haast bij, want de sabbat voor Pesach zal bij zonsondergang aanbreken. Op sabbat wordt er immers gerust en niet gewerkt!

Ongetwijfeld zal Josef hulp hebben gekregen van anderen. Met respect en eerbied haalt hij Jezus' lichaam van het kruis, wikkelt het in linnen doeken en legt het in een nog niet eerder gebruikt rotsgraf.

Drie keer raakt Josef een dode Jezus aan. Wie een dode aanraakt maakt dat hij zeven dagen onrein wordt. Geen Pesach dus dit jaar voor Jozef.

Ook niet voor de vrouwen die Josef gevolgd waren naar het graf. In hun liefde en toewijding aan Jezus gaan ze aan het werk. Ze bereiden geurige olie en balsem om daarmee het lichaam de Mensenzoon de laatste eer te bewijzen. Het wordt stil in de graftuin!

Al vroeg in de morgen haasten Annas en Kajafas, de hogepriesters, samen met de Farizeeën zich naar Pilatus. Het was hen namelijk te binnengesloten dat Jezus – toen Hij nog leefde

– gezegd had: *"Na drie dagen zal ik uit de dood opstaan."*

Ze vragen aan Pilatus om het graf tenminste tot de derde dag te laten bewaken door een peloton soldaten, want stel dat zijn leerlingen komen om Hem in het geheim weg te halen. Dan zullen ze zeggen: *"Hij is opgestaan uit de dood."* Je moet er toch niet aan denken?

Wat kan Pilatus anders doen dan de geestelijke leiders ook hierin hun zin te geven. Hij stelt hen een aantal van zijn soldaten als bewakers ter beschikking. En voor alle zekerheid wordt het graf van de Mensenzoon ook nog eens met Joodse hogepriesterlijke zegels verzegeld.

De Mensenzoon. Zijn koninklijke intocht in Jeruzalem is geëindigd in een rotsgraf. Verzegeld en bewaakt. Is dit het einde? Is dit wat God voor ogen had toen Hij Jezus riep om vanuit de hemel naar de aarde af te dalen? Om op zoek te gaan naar verloren zonen en verloren dochters van God?

Nee, gelukkig niet. De dood is niet het einde. De dood is een doorgang naar een leven met de Mensenzoon in zijn koninkrijk van de vrede.

Het graf, de steen, de bewakers, de zegels kunnen Hem niet vasthouden. Morgen zal het Pasen zijn, de dag van de opstanding van de Mensenzoon uit zijn graf.

De vrouwen en de leerlingen van Jezus zullen er als eerste getuigen van mogen zijn. *'Kijk maar, Ik ben het. De littekens in mijn handen en mijn zij.'*

Zij zullen na de hemelvaart, na zijn troonsbestijging, de wijde wereld intrekken. Te beginnen in Jeruzalem. En dan steeds verder. Tot aan de uithoeken van de aarde.

Zo zullen ze het blijde nieuws aan alle mensen vertellen van de komst van de Mensenzoon naar deze aarde.

Vertellen van het wonder dat Hij zijn leven gaf voor onze zonden.

Vertellen van zijn overwinning over zonde en satans' macht.

De Heilige Geest zal als een kleed over hen komen en hun de kracht daartoe geven!